

kunnen

en drie van die kleine apen, ik heb daar enorm van genoten. Van Afrika tot Azië en Zuid-Amerika hadden we onmiddellijk contact met mensen via de kinderen. Het voelt heel 'oer', ik denk omdat je je in elkaar herkent als ouders onder elkaar.

KIDSRIGHTS

In 2003 was ik als televisieproducent met een cameraploeg in Sierra Leone en zag ik voor mijn ogen een kind sterven op een hele nare manier. Dat maakte ongelooflijk veel indruk op me. Mijn eigen kinderen waren toen acht, vijf en twee. Een paar dagen later, toen ik weer bereik had, heb ik mijn vrouw gebeld en gezegd: 'We moeten wat doen,' en dat is de start geweest van KidsRights. We zijn begonnen met één klein projectje voor aidswezen in Zuid-Afrika en dat is uitgegroeid tot een organisatie die actief is op vier continenten en initiator is van de Internationale Kinderredesprijs.

WAT IS WIJSHEID?

Vergeleken met de omstandigheden van kinderen in ontwikkelingslanden of met dossiers die ik als Kinderombudsman of in mijn werk voor het Thuiszitterspact onder ogen heb gekregen, is het grootbrengen van onze kinderen niet ingewikkeld geweest. Dat is niet onze verdienste als ouders, ik denk dat we gewoon veel mazzel hebben gehad. Toch hebben we natuurlijk ook met onze handen in het haar gezeten. Twee van de drie kinderen hebben een behoorlijk opstandige periode doorgemaakt en dan was het echt moeilijk om te weten wat wijsheid is. In het begin, toen de kinderen klein waren, deed ik vooral mijn ouders na, dat was mijn enige referentiekader. Maar op een gegeven moment schiet dat voorbeeld tekort en weet je niet meer waar je het beste aan doet. Achteraf gezien is dat wel iets wat ik van tevoren niet had bedacht. Ik bedoel, dan heb je twee universitaire

Marc Dullaert, tweede van links

studies gedaan, maar je komt erachter dat je als opvoeder van toeten noch blazen weet. Dat 'bewust onbekwaam' zijn maakte me enorm onmachtig. Moet je boos worden, is er iets aan de hand, is praten het beste? Ik vond dat echt heel moeilijk. Ik zou het fijn hebben gevonden als er naast de welbekende 'pufcursus' ook iets was geweest waar je samen met andere ouders praat over wat ouderschap inhoudt, waar je op moet letten en waar je handvatten krijgt. Nu moet je het toch allemaal maar zelf uitzoeken en je doet je eigen ouders na, maar dat voelt uiteindelijk toch wat kaal.

IN HETZELFDE SCHUITJE

Er zijn een heleboel opvoedboeken, maar ik heb - als ik terugkijk - meer behoefte gehad aan een soort laagdrempelig lotgenotencontact. Dat was er in mijn tijd niet en ik hoop dat zoiets er voor de jonge ouders van nu wel is of komt. Ik zie ook bij de ouders bij wie het ingewikkelder is, bij wie een kind niet de juiste zorg of onderwijs krijgt, hoe eenzaam zij zich vaak voelen in hun strijd tegen de instituties. Optrekken met ouders die in hetzelfde schuitje zitten is dan een grote steun.

Waar ik blij mee ben is dat mijn kinderen - nu 18, 21 en bijna 25 - ons weten te vinden en het contact open is. Blijkbaar is het op de een of andere manier gelukt om op de hele route die we samen hebben afgelegd elkaar te blijven vertrouwen. Dat ervaar ik als een groot cadeau.◀